

Zatúlaný škovránok

Milí čitatelia!

Dostáva sa vám do rúk nové číslo školského časopisu. Iste ste si kládli otázku, čo sa s ním deje, kde je? Áno, je tu, „priletel“. Po dlhej a tuhej zime sa mu nechcelo odletieť z teplých krajín. Prekonal strach z diaľok, zimy a vtáčej chrípky. Je tu a chce pobaviť svojich milých čitateľov.

Včela

Bola raz jedna včela,
ktorá sa volala Ela.
Bola to lenivá včela,
bolo to na ňu veľa.

Raz išla po hájičku,
tam stretla jašteričku.
Jašterička vysmieva sa,
že vyzerá ako prasa.

Anna Belániová,
4.roč.

A Slovo bolo u Boha...

Keď sme išli skorým ranným vlakom na „osudné miesto“, mala som obrovskú trému! Veľmi ma bolelo brucho. A to nielen mňa, ale aj moju kolegyňu z gymnázia. A ešte k tomu obe sme mali nádchu a boli sme zachrípnuté. Tak som veru ani nedúfala, že sa nejako umiestnim. Keď sme prišli do ružomerského cirkevného gymnázia, zapísali sme sa, občerstvili, upravili a išli do vyznačenej triedy. Najprv bola poézia, potom moja próza. Cez krátku prestávku ma to ešte pani učiteľka na chodbe vyskúšala. Z dvanástich súťažiacich som recitovala ja ako prvá. Niekde v strede prednášalo jedno dievča z Košíc. Keď dorecitovala, už som ani nesnívala, že by som sa umiestnila. Po skončení súťaže nasledovala krátka prestávka a porota bez ohlásenia výsledkov slovne zhodnotila naše výkony. Nasledoval obed. Odtiaľ sme mali ísť na vyhodnotenie do kultúrneho domu. My sme však blúdili po inej budove, ale nakoniec sme sa tam dostali. Sadli sme si úplne dozadu, lebo inde už nebolo miesta. Konečne sa to začalo. Pred vyhodnotením bol ešte kultúrny program. Najprv prvá kategória – poézia. Potom próza! Predsedníčka poroty vyhlásila: Prvé miesto získala **Veronika Kováčiková** zo ZŠ sv. Jozefa z Nového Mesta nad Váhom! Ja som tam dobrých 10 sekúnd sedela, a pani učiteľka tiež, ako obarená. Nakoniec som sa nadýchla a vyrazila na pódium. Každý víťaz mal povedať kúsok ukážky. Len ja jediná som pochopila, že nemám predniesť celý príbeh (nechcem sa chváliť, ale je to pravda). Keď som prišla na miesto, hneď sme utekali na vlak. To dievča z Košíc, ktorého som sa najviac obávala, bolo na 3. mieste. Dozvedela som sa, že vystupuje v televízii.

Vo vlaku som sa z toho spamätávala, lebo som tomu stále nemohla uveriť. Nakoniec, bol to veľmi dobrý pocit, za čo ďakujem pani uč. Hurtíkovej, že ma tak skvele pripravila na celoslovenskú súťaž. O rok mám vraj priamy postup do celoslovenskej súťaže... a Slovo bolo u Boha. Bolo mi to treba?

11. február 2006 - šťastná víťazka

Božie slovo v Kazachstane...

Exkluzívny rozhovor so sr. Janou

1. V akom meste v Kazachstane ste bývali?

Kazachstan je obrovská krajina. Je 66-krát väčšia ako Slovensko. My bývame v strednom Kazachstane na rozhraní stepi a púšte v meste Balchaš na brehu Balchašského jazera, ktorého rozloha je dve tretiny územia Slovenska.

2. Aká je vaša úloha v Kazachstane?

Do Balchaša sme boli povolané pomáhať miestnej Cirkvi, ktorá tu je v menšine. Katolíci sú tu zastúpení iba dvoma percentami. V období komunistickej sovietskej vlády bolo životu nebezpečné hlásiť sa k viere. Preto sa tu ľudia veľmi báli - a zostalo im to podnes - prezentovať svoju vieru. Katolíci tu sú, len ich treba vyhľadávať. Musí im niekto oznamovať, že existuje katolícka Cirkev, že existuje ako živá aj v Kazachstane, dokonca i v našom Balchaši. V našom meste katolícka Cirkev existuje len 5 rokov a za ten čas už má asi 20 veriacich. Vianoce slávilo s nami už 4 veriacich. Z nich sa ôsmi pripravujú na prijatie sviatosti krstu. Teda našou úlohou v Kazachstane je ohlasovať radostnú zvesť Evanjelia.

3. Aké správanie panuje v tejto krajine medzi ľuďmi?

Ľudia v Kazachstane sú veľmi milí. Majú vnímavú dušu pre duchovné hodnoty. Nás, ako rehoľné sestry, predstaviteľky katolíckej Cirkvi, prijíma pozitívne kazašská časť obyvateľstva, ktorá je moslimská.

4. V akom prostredí žijú deti?

Deti, ako možno všade na svete, žijú v bežných školských problémoch. Majú tu svoje kazašské školy a školy s ruským vyučovacím jazykom. Čo odlišuje kazachstanské deti od slovenských je asi to, že v Kazachstane je oveľa viac chudobných detí a omnoho viac sirôt ako u nás. V našom meste, ktoré má asi 70 000 obyvateľov, sú 4 detské domovy, v ktorých je priemerne po 800 detí. Mnohé z nich sú svedkami vrážd medzi ro

dičmi. Z detských domovov utekajú, túlajú sa po uliciach, sú hladné a špinavé. K nám prichádzajú prosiť o chlieb a čaj.

5. Chceli by ste žiť v Kazachstane?

Že či by som chcela žiť v Kazachstane? Ved' som tam išla žiť.

6. Aký je denný režim týchto ľudí?

V Kazachstane slnko vychádza a zapadá neskôr ako u nás. Nachádzame sa totiž na okraji piateho časového pásma. Ľudia teda vstávajú podstatne neskôr ako u nás a tiež líhajú na naše pomery veľmi neskoro. Čo je zaujímavé, nemajú zákonník práce, ktorý by ich chránil, a tak sú nútení pracovať aj pol roka, alebo aj celý rok bez jediného dňa voľna, často od rána do večera.

7. Čo si myslíte, čo je najťažšie pre deti v Kazachstane?

Myslím, že pre deti v Kazachstane je najťažšie to, že nevlastnia ten najcennejší poklad, ktorý máte vy, a to vieru v Boha. Sú na ceste hľadania a nieto ľudí, ktorí by im Pána pomáhali objavovať.

8. Keby ste mohli, čo by ste zlepšili na živote ľudí?

Ako hovorí matka Tereza, - seba. Ak zmeníme seba, zmeníme život mnohým ľuďom okolo seba.

9. Ako ste znášali všetky problémy a starosti?

Tak, ako sa bežne znášajú životné ťažkosti aj u nás doma.

10. Ste rady že ste tam? Vybrali by ste si radšej inú krajinu?

V Kazachstane som bola veľmi rada, lebo tam ľudia veľmi potrebujú sestričky. Nad inou krajinou som nikdy nerozmýšľala, lebo do Kazachstanu nás poslal vo svojej prozreteľnosti Boh.

11. Myslíte si, že ľudia sa vyrovnali ľahko so svojím osudom?

Tak ako ľudia všade na svete. Niektorí vie vyrovnane viesť svoj život a niektorí ho žiť nevie. Isté je, že tam viac ľudí ako u nás nevie žiť, lebo nedostali tú hodnotu, ktorá pomáha nám - vieru v Boha.

12. Beriete život v Kazachstane ako skúšku od Boha?

Ako radosť, že sme ohlasovať Krista.

13. Čo si myslíte, že ste svojím príchodom do Balchašu priniesli ľuďom?

Snažíme sa, aby ľudia pocítili, že ich Niekto má rád, a že Mu na každom z nich záleží. Usilujeme sa im teda prinášať svojou službou Božiu lásku.

14. Mávate niekedy túžbu vrátiť sa domov na Slovensko?

Iba na dovolenku navštíviť svojich rodičov, príbuzných, moje sestričky, aj drahé deti a známych v Novom Meste. Mám túžbu vrátiť sa do Kazachstanu, ale ak Boh vo svojej láske rozhodne inak, s radosťou prijmem všetko, čo má pre mňa pripravené.

(redakcia)

Účinkovanie v Novostar bolo fajn, aj keď...

Všetko sa začalo jedného októbrového dňa, kedy sa uskutočnil kasting. Prišli sme do CVČ a zaregistrovali sme sa. Všade okolo si ľudia spievali, nacvičovali si svoje piesne. My sme sedeli s discmanmi na ušiach a počúvali, až kým neprišla dlho očakávaná porota. Až potom sa to začalo. Celé strémované sme stáli pred dverami, kým nás po jednom nezavolali dnu. Človek prišiel do miestnosti, kde bola pousádzaná porota, odfoťili si ho, spýtali sa na meno, vek, školu, pieseň a mohlo sa začať. Viete si predstaviť, aké je ťažké spievať pred skupinou neznámych ľudí, ktorí čakajú, či spravím chybu, aby sa mohli ľahšie rozhodnúť. Výsledky nám ale povedali až o týždeň, po druhom kastingu. Zavolali si nás všetkých do jednej miestnosti a z oboch kastingov vymenovali 10 ľudí, ktorí postúpili a dvoch náhradníkov. Nakoniec z toho vznikla finálová jedenástka, pretože jeden z náhradníkov odmietol spievať.

Tak sme sa stretávali každú stredu, aby sme si nacvičili piesne do prvého kola, ktoré sa uskutočnilo 10.11.2005 v MsKS v Novom Meste nad Váhom. Spievali sme piesne s klavírnym doprovodom Samuela Bánovca, ktorý je, mimochodom, úžasný klavirista a študoval na konzervatóriu napr. aj s Rišom Rikonom. V tomto kole vypadli dvaja ľudia a jednou z nich, bohužiaľ, bola aj naša Miška, ktorá skončila predposledná. Ostatní sa začali pripravovať na druhé kolo s témou rock. V decembri sa žiadne kolo kvôli Vianociam nekonalo. Bolo až 12. januára 2006 a bolo veľmi plačlivé.

(pokračovanie na str. 22)

Predstavujeme nové vyučujúce anglického jazyka...

PaedDr. Anna Pavlovičová

1. Je o vás známe, že pred príchodom na našu školu ste boli v Kanade. Prečo ste sa tam rozhodli odísť?

Cestu do Kanady som si plánovala dlhšie, pretože tam už sedem rokov žije môj brat s rodinou. Ale až minulý rok sa rozhodnutie stalo realitou, keď sme s manželom usúdili, že naše deti sú už vo veku, keď by to s nimi dokázal zvládnuť bez mojej prítomnosti. Takže som navštívila svojich blízkych a videla, ako žijú.

2. Môžete porovnať Slovensko a Kanadu?

Porovnávať? Podľa toho, čo. Samozrejme, že v Kanade je vyššia životná úroveň. Žije tam veľké množstvo prisťahovalcov s rôznou kultúrou a spôsobom života. Veľa z nich vie, že len svojím snažením si môžu vylepšiť svoju situáciu. Rodení Kanadania ťažia z toho, že je to ich krajina. Ľudia žijúci v Kanade sú oproti Slovákom uzavretejší, nestarajú sa ani o to, kto žije v ich blízkosti.

Príroda je veľmi krásna, možno tam stretnúť veľa voľne žijúcich divých zvierat, ako napríklad kojota alebo medvedíka čistotného. Je čo obdivovať, rovnako ako na Slovensku.

3. Vieme, že učíte aj na 1. stupni, aj na 2. stupni. Ktorí žiaci sú lepší?

Nedá sa hovoriť o tom, ktorí žiaci sú lepší alebo horší. Ale snád' na prvom stupni cítiť väčší záujem a chtivosť zo strany žiakov. Čím vyšší ročník, tým sa počet „chtivých“ znižuje.

4. Kde ste pôsobili pred odchodom do Kanady a pred príchodom na našu školu?

Predtým, než som nastúpila na túto školu, učila som na 4. základnej škole.

5. V čom vidíte rozdiel medzi školou cirkevnou a štátnou?

Žiakov porovnávať nebudem, veď deti sú všade rovnaké. Podľa mňa cirkevná škola je oproti štátnej lepšie technicky vybavená a viac sa mi páči spoločná zboryňa, v ktorej učitelia udržiavajú priateľskejšie vzťahy, a viac navzájom komunikujú. Vládne tu taká pokojná pracovná atmosféra.

6. Niektorá pani učiteľka nám prezradila, že ste veľmi dobrá kuchárka. Mohli by ste „škovránkovcom“ prezradiť daky rýchly a dobrý recept?

Rýchlych a dobrých receptov je viac. Vybrala som pre vás burizonové ježe, nepečenú pochúťku.

Potrebujeme: 300 g kryštálového cukru

1 konzervu sladeného kondenzovaného mlieka

2 balíčky burizonov

125g masla

Postup: Cukor na miernom ohni roztopíme a miešame, kým nezhnedne na karamel. Pridáme sladené kondenzované mlieko, povaríme a odstavíme z ohňa. Potom pridáme maslo, burizony a zľahka premiešame. Tvarujeme guľky, ktoré necháme stáť na chladnom mieste. Ruky si namáčame do studenej vody, aby sa nám masa na ne nelepila.

Ing. Dana Kazíková

1. Máte titul „ inžinierka “. Prečo ste zakotvili v základnej škole ?

Nakoľko som vyštudovala odbor ochrana a tvorba životného prostredia, pracovala som na mestskom úrade na oddelení výstavby, územného plánovania a životného prostredia.

Mám vzťah k jazykom a viem, že v súčasnej dobe je nevyhnutnosťou ovládať minimálne jeden svetový jazyk, preto som pred dvoma rokmi skončila štúdium anglického jazyka štátnou záverečnou skúškou .

Pred dvoma rokmi som sa aj vydala a rozhodli sme sa bývať v Novom Meste nad Váhom. Tu mi bola ponúknutá možnosť učiť anglický jazyk na tunajšej škole. Už v minulosti som viedla aj krúžok anglického jazyka a práca s deťmi ma obohatila o nové skúsenosti, preto som privítala túto ponuku ako možnosť uplatniť a odovzdať moje znalosti angličtiny.

2. Čo si najviac vážite na žiakoch našej školy ?

V predchádzajúcom zamestnaní som pracovala s dospelými ľuďmi. Na deťoch a mládeži som vždy mala rada ich radosť zo života a spontánnosť. Preto si aj na žiakoch tejto školy okrem spomínaných vlastností vážim ich úprimnosť, dôveru a zmysel pre férové konanie.

3. Čo vám na nich prekáža ?

Existuje vzťah medzi učiteľom a žiakom. Sú hranice, ktoré v tomto vzťahu nemôže prekračovať tak žiak, ako aj učiteľ. Preto mi u niektorých, je ich našťastie veľmi málo , prekáža prehnaná arogancia a drzosť v správaní.

4. Čo najhoršie vám vyviedli ? Čo vtedy robíte ?

Nespomínam si na nič, čo by stálo za zmienku. Pokiaľ aj áno, snažím sa vec zobrať z humornej stránky. Keď už ide o neprimerané správanie , upozorním žiaka, že u mňa prekročil hranicu, ktorú nie som ochotná tolerovať.

5. Akou ste boli žiačkou ?

Bola som jednotkárka. Vždy ma bavilo učiť sa a spoznávať nové veci, preto som pravidelne chodila aj na recitačné súťaže a riešila olympiády z matematiky, fyziky a zemepisu.

6. Máte nejaký recept na autoritu ?

Mám radosť, keď môžem odovzdať svoje vedomosti čo najprístupnejšou a najzrozumiteľnejšou formou žiakom. Ešte väčšiu radosť mám, keď ich môžem za ich snahu pochváliť. Žiaci vycítia, keď je niečo myslené a robené úprimne. Autorita by mala byť podľa mňa prirodzená, nie vynucovaná.

7. Ste na niečo alergická ?

Mám túto prácu rada a baví ma učiť, preto zatiaľ nemám dôvod byť na niečo alergická.

8. Predstavte si, že by ste v lotérii vyhrali veľa miliónov, kam by ste sa vybrali ?

Určite by som veľa cestovala a spoznávala svet. Mojm snom je vidieť Egypt – pyramídy a Paríž.

9. Aký je podľa vás správny učiteľ ?

Ja som si vážila na svojich učiteľoch to, že vedeli a chceli odovzdať svoje vedomosti a skúsenosti pre nás žiakov prijateľne, jednoducho a zrozumiteľne.

Dôležité je, aby bol učiteľ aj trpezlivý, so zmyslom pre humor, chápaný, spravodlivý, v určitých veciach prísny a s prirodzenou autoritou.

10. Ktorá vlastnosť je podľa vás na človeku najdôležitejšia ?

Najdôležitejšia je ľudskosť.

11. Čo by ste zmenili na škole ?

Keď som prišla do tejto školy prvýkrát, veľmi sa mi páčila úprava školy. Všade je veľa zelene, čo ju veľmi zútulňuje. Neskôr som spoznala výborný kolektív, ktorý spolu so žiakmi vytvárajú dobrú atmosféru, preto by som momentálne na škole nič nemenila.

Mollová, Hunčíková, Smíteková, 6.b

Naše literárne talenty

Neobyčajný darček

"Super, a je to tu! Dnes mám 13 rokov!" Júlia práve vstala z postele, pretrela si oči a zahľadela sa do svojho nástenného kalendára. Rezeko vyskočila...a báb! Roztiahla sa na kope časopisov, ktoré ležali pri posteli. "Tuším som vykročila nesprávnou nohou" povedala si. Upratjala časopisy do poličky a začala sa obliekať. Vybrala si svoje obľúbené rifle a červený rolák. Do uší si dala nové modré náušnice a bola hotová. Konečne sa páčila aj sama sebe! Takto schystaná zbehla do obývačky. Už ju tam čakali gratulanti. Bola tam aj jedna stará pani, ktorú Júlia nepoznala. Dala jej jednoduchý balíček a zmizla... Dievča bežalo do svojej izby a otvorila balík. Vyskočil z neho čierny kocúr so zeleno-žltými očami. *Všetko najlepšie, Julka!* povedal kocúr a začal sa obzeráť po izbe. Júlia zabudla zavrieť ústa. Kocúrik jej totiž povedal, že jeho pani je čarodejnica a dala mu schopnosť rozprávať a nesmrteľnosť. "Inak, volám sa Astarot", dodal nakoniec rozprávania. *Keďže si nesmrteľný, koľko máš rokov?"* Nedalo Júlii, aby sa nespýtala. *Okolo 328. Môj praprapradedo by mal presne 4528 rokov, keby bol tiež nesmrteľný...* chvastal sa kocúrik. "Pozri sa sem. Keď som bola malá, šila som bábikám všelijaké oblečenie. „Vyber si“, povedala Júlia a ukázala na veľkú škatuľu plnú rôznych šiat, nohavíc, čeleniek, mašlí, kravát, sukničiek, náramkov, nočných košiel, ponožiek a mnohého iného. Vytriedila veci, ktoré by Astarot určite nikdy nenosil a tie zabalila do vrečka, a schovala pod skriňu. Druhú kôpku dala do menšej škatuľky a tú vsunula do šatníka. Kocúrik si vybral hnedé menčestráky a žlté tričko. "Á!" zjačal. Dievčaťu to došlo a vystrihla do nohavíc dierku na chvostík. Kocúr si vydýchol.

Takto schystaní šli obaja na obed. Ako povedal Astarot, všetci si ho hneď obľúbili. Po obede Júlia poukazovala svojmu novému kamošovi celý dom aj so záhradou. Neskôr večer si kocúr ľahol do nového košíka pod Júliinou posteľou a zaspal. Panička si sadla k svojmu stolu a začala vystrihovať dierky na chvostík do všetkých nohavíc a teplákov. Neskoro večer sa aj ona uložila spať. Obaja sa zobudili skoro ráno. Astarot si na dnes vybral červeno-šedú teplákovú súpravu a chystal sa do kuchyne. "No, no, no, ved' ma

aspoň počkaj. Alebo si už taký hladný?", karhala ho Júlia rozčesávajúc si vlasy. Na raňajky boli cibuľové chleby s paprikou a kuracím mäsom. Pred obedom si dvaja kamaráti vyšli von na čerstvý vzduch. Keď sa vrátili, čakal ich obed. Po obede začala Júlia upratovať kuchyňu a Astarot vylizovať z hrncov zvyšky obeda. Obidvom to išlo výborne!

Takto to išlo deň čo deň, lebo pani domu, Júliina mamka, ťažko ochorela. Raz mala Júlia zlý sen: *Mama ležala nehybná v posteli a vykrikla jej meno.* Rýchlo teda vstala, ale mama si pokojne čítala knihu. Pobralla sa zase spať a pokojne zaspala. Zlá predtucha ju však neopustila. Ráno sa ihneď pobralla do spálne, ale prišla neskoro. Pani Magdaléna už nežila...

Pokračovanie príbehu si môžete prečítať na Jankinej webstránke na adrese: topcup.ic.cz pod odkazom *Príbehy*.

Janka Topol'ská, 6.b

Do nema

Stojíš a hľadiš kamsi do nema.
Snívaš o krásnom svete bez mena.
Ktosi by mal vstať a jednu ti streliť,
aby si si konečne mohol uvedomiť,
že snívanie
hriechom je.
Nad'alej však zasnene hľadiš do nema
a je ti jedno, že sa to nemá...

Denis Bím, 8.a

Sedeli v školských laviciach

Dvojičky to nemajú ľahké...

1. **Pani učiteľka Lacková**, ste u nás len krátko, málokto o vás vie, že ste z dvojičiek. Kto je to, on alebo ona?
Je to ona – moja sestra Stanislava.

2. **Kde siahajú vaše korene? Myslím, že nie ste z Nového Mesta n/Váhom.**

Nie, nie som z Nového Mesta. Narodila som sa v Topoľčanoch. Keby sme išli hlbšie do minulosti, moje korene (z babkinej strany) siahajú až do Ruska a Maďarska.

3. **Niektoby si vás veľmi ľahko pomýlil so žiačkou na našej škole. Odkedy učíte?**

Učiť som začala minulý školský rok 2004-2005 na Lúke.

4. **Čo vaša dvojička? Podobáte sa?**

Áno, podobáme. Aspoň tak všetci tvrdia. Občas to aj ja, v niektorých situáciách, badám.

5. **Ako to bolo s ňou v škole?**

Do školy sme spolu chodili už od 1. ročníka na ZŠ, aj na SŠ a VŠ. Síce sme chodili na jednu vysokú školu, ona však študovala iný predmet. Potom prešla do Žiliny. Na škole to s ňou bolo ako so mnou. Snažili sme si pomáhať najmä v predmetoch, ktoré jednej išli lepšie ako druhej. Ju skôr bavili prírodovedné vedy ako matematika, a mňa zase humanitné.

6. **Je výhoda mať dvojičku? Ako to beriete v súčasnosti?**

Áno, je to výhoda, ale i nevýhoda. V škole sme sa niekedy vymenili, najmä pri odpovediach, vybavovanie úradných vecí je tiež s dvojičkou ľahšie a pod. Nevýhodou je, že si nás takmer každý mylí.

1. **Neraz sa už mnohým stalo, že stretli v meste podobnú osobu, ako ste vy. Až po pozdrave bolo zjavné, že to nie je naša pani učiteľka Vallášová, ale ktosi, kto sa na ňu veľmi podobá.**

Možno zasa z opačnej strany, že mňa zdravia ľudia, ktorých nepoznám, a dokonca priateľským pozdravom: AHOJ, (Janica), takže ani niektorí dobrí sestriční priatelia nevedia, že to nie je tá pravá.

2. **Okrem zjavnej podoby, čo máte spoločné?**

Všetci, čo nás dobre poznajú, hovoria, že máme rovnaké hlasy, gestikuláciu, vyjadrovanie. Môžem

povedať, že sme obe športovo založené, ja, pravdaže, trochu viac, lebo je to moja profesia. Sestra mi zas fandí.

3. **Je tiež pedagogička?**

Nie, rozišli sme sa po strednej škole. Ja som bola veľmi zanietená do športu a môžem povedať, talentovaná. Tak som sa uberala touto cestou. Sestra si našla výnosné zamestnanie.

4. **Aké to malo výhody alebo nevýhody v škole? Skúste sa s nami podeliť o nejaký zážitok z vašich školských čias.**

Niekedy som sa hnevala a žiarlila som na sestru. Nechcem sa chváliť. Mala som pocit, že mi to v tej škole ide lepšie. Ale tí „nespravodliví“ učitelia sa snažili, aby nám nadelili vždy rovnako. Lebo aj tak nevedeli, ktorá sme ktorá. Niekedy pri písomkách, keď sme boli v triedach, kde boli spojené rady lavíc, a keď nás učitelia zaradovali do A a B skupiny, vždy sme sa vymenili tak, aby sme sedeli pri žiakovi, ktorý nám svojou skupinou vyhovoval. Učiteľ túto výmenu ani netušil.

5. Čo reakcie ulice?

Susedia nás nerozoznali, hovorili nám jednotne : JANKA-SOŇKA. Keď sme išli obe po ulici, a hlavne keď sme boli v školskom veku, vždy nejaké to oko ušlo za nami. Na strednej škole nás to aj šťvalo, že nás nerozoznajú, preto sme sa začali obliekať každá inak.

6. Čo by ste odkázali všetkým dvojčikám na našej škole? Mnohé učite.

Aby boli samy sebou, nesmú sa spoliehať jeden na druhého, lebo príde čas, keď už nebudú spolu, budú si žiť vlastný život, a bude to ťažké. Tak ako ja, keď som bez sestry šla na vysokú školu, zostala som bez priateľky, a na všetko som zrazu bola sama . Bolo to veľmi ťažké, a hlavne v Bratislave.

(redakcia)

Školník v akcii, ale diktát sa nepísal...

Mali sme písať diktát zo slovenčiny. Všetci sme sa ho obávali. Slovenčina bola tretiu hodinu. Fraňo so Zámečníkom šli cez poslednú prestávku za učiteľkou presvedčiť sa, či by sme ten diktát nemohli písať zajtra. O päť minút sa vrátili do triedy a na tabuľu napísali: Nepíšeme diktát! Všetci sme chceli vedieť prečo. Mohlo to byť z niekoľkých dôvodov, napríklad, že učiteľka je chorá, alebo, že nám ho len tak odpustila? Po skončení prestávky prišla do triedy so siedmackou učebnicou. Vysvetlila nám, že keď išla zo siedmackej hodiny do knižnice, kde mala učebnice a hlavne zošity na diktáty, otvárala dvere a vtom vypršala záručná doba kľúča. Zavolala najlepšieho inžiniera na svete - školníka, ktorý mal zlomený kľúč zo zámku vytiahnuť. Nepodarilo sa mu to do začiatku hodiny, takže sa pani učiteľka pobrala na našu hodinu bez diktátových zošitov. Všetci sme sa radovali, že sa diktát odkladá. A zazvonil zvonec, a hodiny slovenčiny bol koniec.

Filip Bátora, 6.b

Deň matiek

Všetky kvety do rúk mamy

Všetky kvety do rúk mamy
vkladám ako drahokamy
za jej lásku plnú nehy,
za zelené detské brehy,
za jej štedrosť,
starosť v hlave,
za dni šťastné, za dni hravé,
za rozprávku nad kolískou,
za to, že vždy stojí blízko,
aby ma pohladila,
moja mama, nežná, milá.

... to je pre moju mamu...

Túto vetu som často počula z úst detí počas nácvikov. Môžem povedať, že práve táto motivácia dodávala deťom i mne chuť prekonávať občasnú únavu. Naplnenie tejto myšlienky vyvrcholilo 14. mája 2006 v MsKS v Novom Meste n. V., kde približne 160 detí a študentov našich škôl (ZŠ a Gymnázia sv. Jozefa) vyjadrilo svoju vďačnosť mamkám v podobe radostného vystúpenia.

Malý princ so svojím pilotom objavoval tajomstvá ľudského srdca, ktoré nazýval planétami. Tak navštívil planétu Bábätkovo, Básničkovu, planétu Rozkvitnutých ruží, Step by step a planétu Super. Svoj smäd srdca utíšil objavením Ježiša ako najlepšieho priateľa.

...to všetko pre moju mamu...

Aj žiaci našej školy sa zapojili do literárno-výtvarnej súťaže „Včela a príroda“. Súťažilo sa v dvoch vekových kategóriách. Dominika Pokopcová z 3.b získala II. miesto vo výtvarnej časti súťaže. Víťazke gratulujeme. Jednu zo súťažných prác prinášame aj našim čitateľom.

Matko a včielka

Bol raz jeden chlapec, ktorý sa volal Matko. Mal veľmi rád prírodu, ale mal aj veľmi vážnu, smrteľnú chorobu. Bolo leto. Rodičia chceli, aby Matko prežil posledné dni svojho života čo najkrajšie.

Poslali ho teda na vidiek k babke na prázdniny, keď mal tak rád prírodu. Slniečko krásne svietilo a Matko trávil väčšinu času v babičkinej záhradke. Raz Matko zbadal v záhrade na kvete včelu. Bol ešte maličký a nevedel, že má žihadlo. Matko sa jej dotkol a ...píich. Včielka ho pichla. Matko veľmi plakal. Babička mu ranu ošetrila. Na druhý deň musel ísť Matko k lekárske, kvôli tej vážnej chorobe. Po krátkom vyšetrení prekvapená lekárska vykričala: „Jeho stav sa zlepšuje!“ Babička lekárske o včele všetko vyrozprávala. Lekárska predpísala: „Jedenkrát denne jedno včelie pichnutie“. Matko sa postupne vďaka včele vyliečil.

Kováčiková Veronika, 4. tr.

Lenivá včielka

V jednom lesíku žila včela Marína. Marína bola pekná, no náramne lenivá. Neveríte? Tak vám o nej rozpoviem príbeh. Na jar mohla Marína behať, kde len chcela. No v lete si už musela drať svoje malé nožičky. Ani nie drať, ale skôr polepiť od peľu.

„Mne sa už nechce!“, protestovala Marína.

Jej matka je kráľovná v úli a ona mladá princezná. Ako jej mohli dať takú ťažkú prácu? Pýtala sa v duchu. Keď konečne skončili, chcela poriadnu dávku peľu. Míňal sa august, míňal sa september, október, až prišiel november. Marína vyrástla, no bola ešte lenivejšia. Lenivá na celej čiare.

„Marína, prečo si taká lenivá?“ opýtala sa jej plačúca matka.

„Lebo!“ odvrkla.

Kráľovná toto ešte nezažila a rozpovedala jej príbeh o lenivej včele. Rozhovor prerušila Marína a skríkla:

„Mama, jest!“

Kráľovná odpovedala:

„Dnes sa jest nebude!“

„Prečo?“ spýtala sa nechápavo.

„Lebo!“ Marína sa nad týmito slovami zamyslela a rozmýšľala, ako sa polepší.

Stavinochová Silvia, 4. tr.

Akí sme múdri

- Hlavné mesto Litvy je **Veňjus**. (Vilnius)
- Rieky sú **vodné** na vodu. (bohaté)
- V Litve sa **t'ažia** zemiaky.
- Obaľovač jablčný spôsobuje **červenost'** jablák.
- Biela rasa je **neuroidná**.

Aké kožné útvary poznáš? - **Pl'uzgiere**.

Vymenuj jaskyne Slovenska. - **Sniny...**

Vysvetli, čo znamená skratka KSSJ.

- **Čo ja viem nejaká Komunistická strana slovenského jazyka.**

Učiteľ: Kto uzákonil spisovnú slovenčinu?

Žiak Kollár: - **Štúr, Hurban, Kollár** (...Hodža)

Učiteľ: Marek, vieš, že v slovenčine sa slabiky de, te, ne, le
vyslovujú mäkko?

Marek: **Aňo!**

Účinkovanie v Novostar bolo fajn, aj keď'...

(pokračovanie zo str. 6)

V zákulisí bola napätá atmosféra a ľudom sa nedarilo. Boli aj slzy. V tomto kole po nevydarenom výkone vypadla ako štvrtá aj druhá z nás, lebo opäť vypadli dvaja, a tým sa pre nás súťaž skončila. No, nie úplne. Teraz spievame pieseň, ktorú pre nás zložil Peter Šíma a má názov Nádejou spútaná, čo našu situáciu aj vystihuje. Spievame tiež každé kolo úryvky z piesne, ktorá sa týka témy kola. Účinkovanie v Novostar bolo fajn, aj keď iba krátko, ale aj tak bolo dosť zábavy a pekných spomienok, no druhýkrát by sme do toho asi nešli!

Zuzka Kalivodová, Miška Ondrášková, 8.a

Katka

9

Zuzka

7

Dománika

5

Katka

6

Heňo

10

Zuzka

11

Lucia

8

Miška

3

Nikoleta

1

Paťa

Katka

4

Novostar 2006

*Toto číslo sponzorovala
pani Mreĸajová,
ĸtorej patrí úprimná vďaĸa.*

ŠKOVŘÁNOK – č. 1/2005 – 2006

Vydáva: **ZŠ sv. Jozefa Nové Mesto nad Váhom**

Redakčný kolektív: Mgr. Daniela Kováčová,

Mgr. Elena Hurtíková, Mgr. Rastislav Čierny

V. Mišová, A. Hunčíková, A. Mollová, J. Topoľská,

M. Hakárová, Z. Kalivodová

Grafická úprava a tlač: Ing. Jana Kalivodová

Príspevky môžete posielat' aj e-mailom na adresu
casopis.zs@centrum.sk

Stretneme sa opäť ...